

Skatteministeriet,
den 10. august 1994

Til Folketingets tilsyn i henhold til grundlovens § 71

Hermed mine kommentarer til henvendelsen af 8. marts 1994 fra . [en patientrådgiver] . (Alm. del - bilag 59) om skattemyndighedernes adgang til oplysninger om identiteten m.v. af patienter, der er underkastet tvang efter lov om frihedsberøvelse og anden tvang i psykiatrien.

Om baggrunden for henvendelsen oplyser . [patientrådgiveren] . at en kommunal skattemyndighed – i forbindelse med behandlingen af en sag om skattemæssigt fradrag for transport – har afkrævet en patientrådgiver, der er beskikket efter lov om frihedsberøvelse og anden tvang i psykiatrien, de originale beskikkesedler på indlagte patienter.

En beskikkeseddels indeholder efter det oplyste oplysninger om patientens navn, CPR-nummer, adresse, indlæggelsessted og -tid samt karakteren af det tvangsindgreb, der har udløst beskikkelsen.

Endvidere har den kommunale skattemyndighed, da patientrådgiveren nægtede at udlevere de krævede beskikkesedler, søgt oplysningerne indhentet fra de respektive hospitaler.

. [Patientrådgiveren] . er af den opfattelse, at det strider mod borgernes grundlovssikrede rettigheder, hvis sådanne dybt fortrolige oplysninger kan rekvireres af en kommune, der mener at kunne have interesse heri.

Offentlige myndigheders omgang med fortrolige oplysninger er *generelt* reguleret i forvaltningslovens kapitel 8. Heri er der på den ene side opstillet en række kriterier for, hvornår fortrolige oplysninger må/skal videregives, og på den anden side er det præciseret, at den, der virker inden for den offentlige forvaltning, ikke i forbindelse med dette virke må skaffe sig fortrolige oplysninger, som ikke er af betydning for udførelsen af den pågældendes opgaver.

Efter disse bestemmelser stilles der specielle krav til videregivelse af særlig personfølsomme

oplysninger. Sådanne oplysninger kan bl.a. kun videregives, når videregivelsen har hjemmel i særlig lovgivning eller videregivelsen er et nødvendigt led i sagens behandling eller nødvendig for, at en myndighed kan gennemføre tilsyns- eller kontrolopgaver.

Specielt for så vidt angår skattemyndighederne, er de ved § 8 D i skattekontrolloven bemyndiget til at afkræve offentlige myndigheder samt selskaber og lignende sådanne oplysninger, der kan tjene skattemyndighederne til vejledning ved udførelsen af deres hverv – for så vidt angår oplysninger om ikke navngivne skattepligtige dog efter Ligningsrådets bestemmelse. Bestemmelsen anvendes i forbindelse med skattemyndighedernes kontrolarbejde, når de ønskede nødvendige oplysninger ikke lige så vel kan fremskaffes fra den skattepligtige selv.

Herudover ligger det indirekte i skattemyndighedernes opgave med at foretage skatteansættelser – og dermed at kontrollere selvangivne oplysninger – at skattemyndighederne naturligvis kan nægte at godkende et selvangivent fradrag, hvis den skattepligtige undlader efter anmodning at sandsynliggøre, at den skattepligtige opfylder betingelserne for fradraget.

Det beror på et skøn i det enkelte tilfælde, hvilke krav til bevisets styrke der skal stilles, men det vil normalt ikke være nødvendigt at kræve bevis i form af særlig personfølsomme oplysninger som de nævnte.

Det bemærkes i den forbindelse, at skattemyndighederne under strafansvar har pligt til at behandle oplysninger, de kommer i besiddelse af i forbindelse med ligningsarbejdet, fortroligt.

Jeg mener, at den her beskrevne ordning er nødvendig, for at skattemyndighederne kan løse deres opgaver, og at ordningen ikke strider